

18:e söndagen efter Den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Mark. 10:17–27.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Under rubriken och predikoämnet "Vägen till Guds rike" skänker oss denna söndag evangeliet om kärleken till Gud och nästan och om den upphöjde Kristus på Faderns högra sida som härskande över sina fiender. Evangeliebokens val av överskrift "Vägen till Guds rike" ställer oss inför den nyttiga påminnelsen om att vi i dag ingalunda möter några självklarheter, något av alla insett, ty, det heter ju: "den väg är smal, som leder till livet och få äro de som finna den". (Matt. 7:14) Guds väg till Guds rike uppenbaras genom ett särskilt Guds ingripande, genom Ordet, genom predikan av evangelium. Den ram, som omger dagens evangelium, visar också på dess hemlöshet, på trons främlingskap i denna världen. Inledningsvis talas om sadducéernas dispyt med Jesus om uppståndelsen och det eviga livet, som de förnekade. Redan Nya Testamentet känner alltså den djuriska människan, som menar sig dö som fänaden. Vår egen omgivning, där 85 % sägs förneka de eviga tingens, skymtar således i Jesu bakgrund, också om ondskan alltmer tilltagit i den åldrande värld, som går mot sin dom och sitt slut. Vid sidan om sadducéerna möter vi givetvis fariséerna, som står för ogudaktigheten i gudaktighetens yttre hölje, djupast sett lika främmande för Gud som sadducéerna. Ställda inför d. h. Skrifts uppenbarelse, inför det Gamla Testamentets frälsningsbudskap, kunde de inte annat än att förkasta det, alldeles som Jesus säger: "Trodden I Moses, så skullen I ju tro mig, ty om mig har han skrivit. Men tron I icke hans skrifter, huru skullen I då kunna tro mina ord?" (Joh. 5:46)

Därför kunde fariséerna i den bebådade och utlovade Messias bara finna en förlängning av sin egen kraft och styrka, bara en mäktig son av David. Det är därför som vi hör ordväxlingen mellan Jesus och fariséerna: "Vad synes eder om Messias, vems son är han?" och "De svarade honom: 'Davids'". I denna vantroaktning av Gamla Testamentet, där Sonens människoblivande, försoningsdöd och upphöjelse förnekas och utplånas, har fariséerna i den innevarande yttersta tiden fått stöd på många sätt. Den politiska

korrektheten förbjuder att ifrågasätta den judiska förstahandsrätten till tolkning av vad som kallas deras egna skrifter. Den teologiska anpassningen har slagit följe med den politiska, så att i den svenska statens nya upplaga av Nya Testamentet denna söndags evangelium försetts med fotnoten, att Jesus har fel och fariséerna rätt i utläggningen av de avgörande orden: "Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida". Allt detta visar, hur motståndet mot evangelium, som så tydligt beskrivs i Nya Testamentet, inte bara i alla tider finns kvar utan ständigt stegras.

I denna storm av motsägelser håller vi genom Guds nåd och Den Helige Andes kraft "Vägen till Guds rike" öppen och säger:

- I. vägen till Guds rike öppnas genom ordain-givelsens under,
- II. vägen till Guds rike för till Guds Sons rätt-färdighet,
- III. vägen till Guds rike skänker kraft att älska.

I. Vägen till Guds rike öppnas genom ordain-givelsens under.

Jesus säger i dag: "Huru kan då David genom ande-ingivelse kalla honom 'herre'? Han säger ju: 'Herren sade till min herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender under dina fötter.'" Här framhäver Jesus den Guds uppenbarelses brytningspunkt, som ensam gör det möjligt att höra Guds Ord: den gudomliga ordaingivelsen, den heliga verbalinspirationens under. Det gäller verkligen just orden, de enskilda orden. Jesus hela framställning bygger på den gudomliga ingivelsen av den 110:e psalmens rubrik, av de två korta orden: "Av David". De orden fyller Jesu undervisning och ger dem dess kraft att ned-bryta otrons tankefunder, att hålla vägen till Guds rike öppen och föra oss in på salighetens väg.

II. Vägen till Guds rike för till Guds Sons rättfärdighet.

Den härlighet, som det andeinspirerade Ordet öpp-

nar, är den enfödde Sonens härlighet, hans förhärli-
gande i uppståndelsen från de döda, hans iklädande
av rättfärdighetsskruden, sedan skulden betalats och
orättfärdigheten fått sin ände. Det hör vi i orden:
"Du är en präst till evig tid efter Melki-Sedecks sätt".
(Ps. 110:4) Präst är man för andra. Präst är han för
oss, så att ordet till honom är ordet till oss, evangeli-
um om att vi är frikända i honom. Fienderna under
hans fötter är synden, döden och djävulen, den ond-
skefulla treklång, som möter oss i syndafallsberättel-
sen och därmed som en förutsättning, en bakgrund,
en ramberättelse på varje sida i d. h. Skrift. Detta vill
fariséerna inte höra, men detta låter Gud oss höra
genom sitt andeingivna Ord.

III. Vägen till Guds rike skänker kraft att älska.

Jesus förkunnar i dag: "Du skall älska Herren, din
Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt
förstånd. Detta är det yppersta och förnämsta budet.
Därnäst kommer ett som är detta likt. Du skall älska

din nästa såsom dig själv." För den, som aldrig för-
stått syndens makt, som aldrig skådat in i sitt eget
onda inre, är sådana ord inte särskilt märkliga. De
innebär som för fariséerna bara en ansträngning till
godhet, ett krav på självförverkligande. I Jesu mun
betyder de något annorlunda. De talar om kärleken
till den Herre, "som sade till min Herre", om kärleken
till den Gud som i det andeingivna evangeliet gör oss
till sina förlåtna barn. Bara så skapas rätt kärlek till
Gud och nästan.

Bara så föds en människa på nytt.

Amen.